

עמ"ת 34581/06/14 - דוד אביטבול נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
בפני כב' השופטת רחל ברקאי
עמ"ת 34581-06-14
02 יולי 2014
העורר:
דוד אביטבול (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ ועו"ד
רז קרן
נגד
המשיבה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרית אלישע-אלעמי

החלטה

1. בפני ערר על החלטות בית המשפט השלום באשקלון, במ"ת 42851-05-14, מתאריכים 23.5.14, 25.5.14, במסגרת בקשה למעצר עד לסיום ההליכים שהוגשה כנגד העורר, יחד עם כתב אישום שהוגש נגדו בגין עבירות של איומים, תקיפה חבלנית, החזקת סכין ופציעה כשהעבריינין מזוין עבירות לפי סעיפים 192, 380, 186 (א) ו-335 (א) (1).
 2. בדיון שהתקיים, ביום 23.5.14, הורה בית המשפט קמא על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים, נוכח העדר התייצבות מטעם המאשימה וקבע את המשך הדיון ליום 25.5.14. בית המשפט קמא הורה על תנאים מגבילים של מעצר בית מלא, איסור יצירת קשר, הרחקה מן המתלונן וערבויות כספיות.
 3. בקשה לעיכוב ביצוע החלטת השחרור שהוגשה על ידי המשיבה נדחתה וכן ערר שהוגש על ידי המשיבה לבית המשפט המחוזי. יצוין כי הערר נדחה מחמת העדר התייצבות מטעם המשיבה.
 4. ביום 25.5.14, קיים בית המשפט קמא דיון לגופה של הבקשה לעצור העורר עד לסיום ההליכים, וזאת חרף בקשת בא כוחו דאז של העורר לדחות את הדיון לצורך צילום חומר החקירה ולמידתו. לטענת ב"כ העורר הדיון שהתקיים ביום 23.5.14, היה ביום שישי של השבוע והדיון הנדחה היה ביום ראשון של השבוע, באופן שלא אפשר לב"כ העורר לצלם את חומר החקירה במשרדי המשיבה ולהיערך כראוי לדיון בבקשה. במסגרת אותה החלטה התייחס בית המשפט קמא לחומר הראיות ועילת המעצר, על אף שלא קבע מפורשות דבר קיומן, ובית המשפט קמא הורה על מעצרו של העורר עד לסיום ההליכים תוך אפשרות שחרורו בתנאים מגבילים, מחמירים מאלו שהורה בהחלטה קודמת מיום 23.5.14.
- חלופה למעצרו של העורר נבחנה בדיון שהתקיים למחרת היום, ביום 26.5.14, והעורר שוחרר בתנאים מגבילים, לחלופת מעצר בתנאי מעצר בית.

ביום 10.6.14, נעצר העורר בשל הפרת תנאי שחרורו וכן ביצוע עבירות נלוות, ובשל כך הוגשה בנדון בקשה לעיין חוזר ומעצרו הוארך עד להחלטה אחרת.

הדיון שהיה קבוע בעניינו של העורר בנדון, ליום 26.6.14, נדחה למועד מאוחר יותר.

5. לאחר מעצרו של העורר, הוגש הערר הנדון. במסגרת הודעת הערר ביקש העורר להשיג אחר החלטת בית המשפט מיום 23.5.14, אשר הורה על שחרורו בתנאים מגבילים בעוד שנכון היה, לטעמו, להורות על שחרורו, לכל היותר, בערבויות כספיות אשר יבטיחו התייצבותו.

כמו כן, טען לפגיעה בזכויות מקום שבית המשפט קמא קבע, בדיון מיום 25.5.14, מסקנות סופיות ביחס לתשתית הראייתית וקיומה של עילת מעצר, מבלי לאפשר לבא כוחו לעיין בחומר חקירה ולהיערך לדיון בהתאם.

עוד ובנוסף, טען כנגד תנאי השחרור אותם קבע בית המשפט קמא במסגרת אותה החלטה, תנאים המכבידים יותר מן התנאים שקבע בית המשפט בהחלטה קודמת, מיום 23.5.14, מבלי שקיים צידוק לכך.

עוד ובנוסף טען לגופן של הראיות שבאו בפני בית המשפט קמא, וטען כי אין בחומר הראיות תשתית ראייתית לכאורה המצביעה על ניסיון העורר לדקור את המתלונן וכי המתלונן לא נפגע מהסכין כמתואר בכתב האישום.

בהינתן האמור טען, כי יש לקבל את הערר ולקבוע, כי החלטות בית המשפט קמא נשוא הערר דינן בטלות מן היסוד ולכל היותר לקבוע, כי החלטת בית המשפט קמא מיום 23.5.14, היא ההחלטה המאזנת נכונה בין עוצמת הראיות ועילת המעצר ולקבוע כי החלטה מיום 25.5.14, בטלה מעיקרה.

6. מנגד, טענה ב"כ המשיבה, כי לא נפלה כל שגגה מפי בית המשפט קמא בהחלטה מיום 25.5.14, וכי יש להותירה על כנה. על אף שב"כ המשיבה לא היתה שבעת נחת מהחלטת בית המשפט קמא מיום 23.5.14, טענה כי היה זה בסמכותו של בית המשפט לקבוע, כי בהינתן הבקשה העומדת בפניו ובהעדר חומר ראייתי נוכח העדר התייצבות תובע, דבר שחרורו של העורר בתנאים מגבילים. לטענתה, קביעת המשך דיון, במעמד שני הצדדים למועד מאוחר יותר, ליום 25.5.14 (יום א'), אליו התייצבו הצדדים, היתה נכונה ולא נפל כל פגם בכך.

אשר לדיון שהתקיים ביום 25.5.14, טענה ב"כ המשיבה, כי הדיון התקיים בשעה 13:30 ועמד לרשות ב"כ העורר דאז בוקר יום הדיון כדי להגיע למשרדי המשיבה ולצלם את חומר החקירה הרלבנטי ולכל היותר לבקש הפסקה במהלך הדיון כדי לעיין בחומר החקירה. עוד ציינה ב"כ המשיבה, כי ב"כ הצדדים, יחד עם בית המשפט, צפו בקלטת המתעדת את האירוע. בנסיבות אלו טענה, כי לא נפגעה זכות הטיעון של ב"כ העורר ואם נפל מחדל הרי שיש לזקוף זאת לחובתו של המערער.

7. לאחר שחזרתי ובחנתי את החלטות בית המשפט קמא ואת טיעוני הצדדים ולו מחמת הספק, סבורה

אנכי כי דין הערר להתקבל באופן חלקי.

לא מצאתי כל פסול בהחלטת בית המשפט קמא מיום 23.5.14, אשר בפניו הוגשה בקשה לעצור את העורר עד לסיום ההליכים נוכח הגשת כתב אישום חמור בעניינו ומקום שראה לנכון בית המשפט קמא להורות על שחרורו בתנאים לאלתר, בהעדר התייצבות מטעם התביעה. במסגרת תנאי השחרור מוסמך היה בית המשפט קמא גם לקבוע תנאים המגבילים חירותו של העורר נוכח העובדה כי נחשף לחומר החקירה בשלבים קודמים ונוכח הסמכות הנתונה לו לפי סעיף 21 לחוק המעצרים. בהתאם, קבע המשך דיון למועד מאוחר יותר לשם דיון לגופו בנוכחות הצדדים, הוא הדיון מיום 25.5.14.

אשר להחלטה מיום 25.5.14, סבורה אנכי, כי נוכח הבקשות החוזרות של ב"כ העורר, לדחות את מועד הדיון, כדי לאפשר לו ללמוד את חומר החקירה, היה צריך בית המשפט קמא להיענות בחיוב לבקשה זו והכל במסגרת גבולות הסביר.

במקרה דנן, מקום שנחה דעתי כי הדיון מיום 23.5.14 היה ביום ו' של השבוע והדיון הנדחה נקבע ליום א' בשבוע, מיד לאחר השבת, יש להניח כי אכן לא עמד לרשות ב"כ העורר פרק הזמן הנדרש כדי להגיע אל משרדי המשיבה ולצלם את חומר החקירה. גם אם ביקש בית המשפט קמא לגלות חריצות ולקיים את הדיון באותו מועד יכול היה להכריז על הפסקה ולאפשר לב"כ העורר ללמוד את חומר החקירה מן החומר המצוי בתיק התביעה, ככל שמדובר בחומר חקירה המאפשר למידתו לאלתר. על אחת כמה וכמה היה עושה נכון אם היה דוחה את הדיון ליום המחרת. ככל שחזר ב"כ העורר וביקש את בית המשפט לקיים מועד מאוחר יותר כדי לאפשר לו ללמוד את חומר החקירה, היה זה מן הראוי כי בית המשפט קמא יגלה אוזן קשבת בנדון.

לא נעלמה מעיני העובדה כי העורר השתהה בפניה לבית המשפט בטרוניה כנגד החלטה זו. זאת יש להניח, כי בסופו של יום שוחרר העורר. שהרי, בדיון שהתקיים למחרת היום, ביום 26.5.14, לא נשמעה מפי ב"כ העורר כל דרישה לקיים דיון חוזר בנוגע לראיות או לעילת המעצר וכל שנעשה במסגרת אותו דיון, הוא הצגת חלופה למעצרו של העורר לקידום שחרורו.

אילו סבר העורר, מפי ב"כ דאז, כי נפגעו זכויותיו יכול היה לממש זכותו ולדרוש דיון חוזר בנדון. משלא עשה כן, הסכים לכאורה למלאכת בית המשפט ולתוצאה אליה הגיע. רק לאחר שנעצר העורר כשהוא מפר תנאי שחרור "נזכר" לפנות בערר לבית המשפט זה, בטענה כי החלטות השחרור פגומות.

מאחר ובפילילים עסקינן, ולו מהחשש לפגיעה בזכויות העורר, ראיתי לנכון לקבל הערר בנקודה זו ולאפשר קיום דיון חוזר בנדון.

יחד עם זאת, לא ראיתי לנכון לקבוע דבר בטלות החלטת בית המשפט קמא מיום 25.5.14 נוכח הסמכות הטבועה הנתונה לבית המשפט לשנות תנאי שחרור מאלו שקבע בהחלטה קודמת, על בסיס תשתית ראייתית שבאה בפניו, כך באותו עניין.

מבלי להביע עמדה באשר לטיבה של התשתית הראייתית הקיימת והתייחסות בית המשפט קמא בנדון, אוסיף ואעיר, כי על אף התייחסותו של בית המשפט קמא לתשתית הראייתית ולמסכנותו של העורר אין בגוף ההחלטה

כל קביעה פוזיטיבית בדבר קיומה של תשתית ראייתית להרשעת העורר בעבירות המיוחסות לו וגם אין קביעה פוזיטיבית בדבר קיומה של עילת מעצר. מן הראוי כי בית המשפט קמא יתן לכך הדעת במסגרת החלטותיו.

סוף דבר, אני מקבלת את הערר באופן חלקי, במובן זה שבית המשפט קמא יחזור ויקיים דיון במעמד הצדדים במסגרת הבקשה למעצר עד לסיום ההליכים.

עד למתן החלטה אחרת, החלטות בית המשפט קמא מיום 25.5.14, 26.5.14 בעינן.

אין באמור כדי לבטל כל החלטה אחרת, בתיק אחר, בדבר מעצרו של העורר.

החלטה זו תובא בפני בית משפט קמא לשם קביעת מועד דיון.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ד, 02 יולי 2014, במעמד העורר ובא כוחו. בהעדר ב"כ המשיבה.